

Förbundskamrater, kongressombud,

Vi har samlats för att genomföra SEKO:s förbunds kongress, 2009. Ni är 200 ombud som har fått förtroendet att företräda förbundets 135 000 medlemmar.

Vi har många viktiga frågor att diskutera och besluta om. Beslut som på olika sätt kommer att påverka våra medlemmar. Vi ska också lägga fast våra verksamhetsmål, både på kort och lång sikt. Vi ska välja förbundsstyrelse och ledning, besluta om nya stadgar och vår programskrift, den svenska modellen 2.0. Jag hoppas att ni alla är fulladdade av entusiasm. **Hjärtligt välkomna hit!**

När vi samlades till kongress förra gången var vi många som hade en bitter eftersmak efter valnederlaget 2006. Den borgerliga alliansen vann valet, och den svenska modellen var inte längre lika självklar.

Den här gången kan vi däremot glädja oss åt en valseger! Vi säger grattis till våra Norska kamrater och att den rödgröna regeringen med Jens Stoltenberg i spetsen fått förnyat mandat.

1993 kom boken ”det sovande folket” ut. I boken kan man läsa att ”Svenskarna är ett mentalt handikappat folk, indoktrinerade att tro att politiker kan skapa och

garantera välfärd” vidare kan man läsa att ”Välfärdsstaten är en omöjlig konstruktion. Överge den generella välfärdspolitiken och sluta uttala löften om att välfärden kan garanteras politiskt. Politiker skapar inga resurser och kan därför inte heller ställa ut löften om resursernas fördelning” skribenten fortsätter med ”Vi vill inte se ett samhälle där människor svälter, men i övrigt ska inga standardkrav skattefinansieras”. Mannen som skrivit dessa ord är, tro det eller ej, politiker. Han är till och med statsminister, hans namn är Fredrik Reinfeldt.

Kamrater, retoriken har finslipats, klokhet kommer med åren men ränderna går aldrig ur. På 80 och 90-talet var moderaternas budskap att det krävdes ett systemskifte. Skatterna skulle sänkas, privata alternativ skulle släppas fram i den offentliga sektorn, socialförsäkringarna skulle bli mindre generösa och folk skulle ta ett större ansvar för sin egen trygghet. Det gick inte så bra för moderaterna. Folk ville hellre betala sin skatt, ha kvar en social trygghet.

Numera har moderaterna helt slutat att tala om systemskifte, man paketerar om det politiska budskapet och så genomför man bit för bit ett systemskifte i det svenska samhället. Med en ny kommunikationsstrategi sätts bilden av moderaterna som ett parti som distanserat sig från marknadsliberaler och förflyttat sig mot den politiska mitten.

Som en nutida D'Artagnan har Reinfeldt och hans tre musketörer, Borg med hästsvans, Littorin med bockskägg och Schlingman slätrakad, på ett skickligt sätt satt dagordningen. Buskapet har varit att de gamla moderaterna var dogmatiska och oansvariga med orealistiska skattesänkningar. De nya moderaterna är motsatsen, pragmatiska, sansade, och förankrade i politikens mittfåra.

Men, och det här är ett viktigt men!!! Regeringens politik är mycket mer radikal än den moderata retoriken antyder. Frågan är om någon annan regering någon gång haft en mer omfattande förändringsagenda. Framför allt gäller detta skattepolitiken. Under tre år har man sänkt skatter med 85 miljarder, och man talar om ytterligare sänkningar av inkomstskatten med mellan 10 och 15 miljarder. Parallellt med detta driver Centern frågan om sänkta arbetsgivareavgifter. Vi talar nu om en nota som lär hamna på över 100 miljarder. Inför valet 2006 var det ju bara tal om ett steg och då, under goda ekonomiska tider. Att Reinfeldtregeringen driver ytterligare skattesänkningar i en djup ekonomisk kris vittnar inte om pragmatism utan om traditionell moderat dogmatism.

I valrörelsen 2006 förnekade de borgerliga partierna ett systemskifte, idag, nästan exakt tre år senare är det inte svårt att se att väljarna vilseletts. Vi kan

rada upp exempel som visar att ett stort systemskifte pågår. Dolt bakom en ridå av nyspråk. Avreglering kallas numera för att ” öppna marknader”. Privatisering kallas numera för ”ökad tillgänglighet”, skattesänkning har blivit ” jobbavdrag” och A-kasseavgiften har blivit ”riskpremie mot för höga löneökningar”.

Statsministern försöker spela ansvarstagande och fäktar bort all kritik med att han inte tänker medverka till att pantsätta Sverige. Nu har han gjort det, kommunerna ska få extra tillskott, men vad är det verkliga syftet. Inte är det med omtanke om anställda inom offentlig sektor, inte är det alla de människor som tvingas ut i arbetslöshet, inte är det dom som är sjuka.

Nej, svaret är att undvika skattehöjningar, att kunna fortsätta skattesänkarpolitiken, att fortsätta montera ned den Svenska modellen.

Ska Sverige klara krisen, ska arbetslösa kunna komma tillbaka till arbetslivet när konjunkturen vänder, krävs det offensiva satsningar. Det vill vi höra om från oppositionspartierna, från den här talarstolen under kongressen.

Kamrater, den orättvisa a-kassan gör man inget för att förändra. Man säger att den svenska a-kassan är bäst i världen – ren lögn! Den är inte ens bäst i Norden,

eller i Europa. Regeringens systemskifte i arbetslöshetsförsäkringen är absurd. Sedan de nya reglerna kom har 500 000, en halv miljon, personer lämnat a-kassan. Idag är en tredjedel av alla arbetslösa inte medlemmar i någon a-kassa. Bara en liten del av löntagarna får 80 procent från försäkringen, de flesta långt mindre, vid arbetslöshet. En lokförare eller byggnadsarbetare får drygt hälften av sin lön vid arbetslöshet. Den stigande arbetslösheten gör försäkringen allt dyrare vilket gör att ännu färre ansluter sig till en a-kassa.

A-kassan i Sverige är nu så dålig att många kommer att möta en dramatiskt försämrade hushållsekonomi vid arbetslöshet. Detta i sig driver ytterligare på krisen och fördjupar lågkonjunkturen. A-kassan är avgörande i tider med hög arbetslöshet. Den ska ge trygghet för de som blir av med jobbet.

Regeringen vägrar att lyssna på våra argument. Deras strategi med den försämrade a-kassan var ju redan från början, att det skulle ge mer jobb, skatterna skulle sänkas och bakvägen skulle det sätta en press nedåt på kollektivavtalen.

En av kvällstabloiderna rapporterade i förra veckan om ett internt utbildningsdokument från finansdepartementet som i enkelhet avslöjar det många av oss fackliga påstått under en längre tid. På agendan för den

moderatstyrda systemskiftesregeringen ligger en allmän lönesänkning och beredandet av väg mot ett låglöneproletariat, ett “working poor” där fattiga ska förmås att ta underbetalda arbeten eftersom det inte ska finnas en omställning värd namnet.

Den cyniska och föraktande inställningen från Rosenbad kommer tydligt fram när den hukande Anders Borg skickar fram en statssekreterare som säger:

Reservationslönen är en nationalekonomisk term som här betyder att fler är nu beredda att jobba vid en given lön. Det beror på att regeringen har gjort det mer lönsamt att arbeta, säger departementet. Alltså, genom sänkta ersättningar från A-kassan och genom jobbskatteavdraget ska man göra det förmånligare för en individ att ta ett arbete med en lön som ligger under den nivå som A-kassan ger, då nettoeffekten blir högre.

Det är detta som kallas reservationslön, d.v.s. den lön som en individ är beredd att utföra ett lönearbete för.

Det han lika gärna, och alltså egentligen säger, är att eftersom tryggheten är raserad för så många så är fler beredda att ta jobb till vilken usel lön som helst.

Sänkt A-kassa tvingar människor att söka arbeten som inte motsvarar deras utbildning och erfarenheter. Detta äventyrar stabiliteten på den Svenska arbetsmarknaden, det sänker människors inkomst och det trycker ner kollektivavtalens ingångslöner.

Kamrater!!!! Genom att påstå att man stöder kollektivavtalen där fria parter ska göra upp om löner, där politiken ska hålla sig borta, genom att säga nej till minimilönelagstiftning, bluffar man alla Sveriges löntagare. För samtidigt drar man bottenpluggen ur den Svenska arbetsmarknadsmodellen. Kamrater detta är systemskifte, detta är lönesänkarpolitik!

Kamrater!! Under rubriken "Kassa a-kassor" skjuter högertabloiden Expressens ledarsida på de fackliga organisationerna med direkt lögnaktiga påståenden och beskyllningar om a-kassorna.

"Nu måste arbetslösa som svikits av sina A-kassor uppsöka socialkontoren och genomgå deras ofta plågsamma prövning" skriver Expressen. Man fortsätter med "att problemet med A-kassorna är att de till största delen är finansierade med offentliga medel samtidigt som det offentliga har begränsad makt över dem". Inte ett ord om att det är den sittande systemskiftesregeringens skapelse.

Nya, komplicerade regler och åtstramningar ökar handläggningstiderna som leder till desperation hos de som söker a-kassa och en omöjlig situation för a-kassornas anställda. Befria oss från A-kasseinspektionen IAF, vem är dom till för. Men vi kommer fortsätta att ställa våra krav:

- Avgifterna till a-kassan måste omedelbart sänkas
- Försäkringen måste förstärkas och taket måste höjas.
- Regelverket måste förenklas.

Ohälsominister Husmark/Persson i samma regering som skrotat en solidariskt finansierad a-kassa har med en överdriven klåfingrighet gett sig på sjukförsäkringen och försämrat den. Regeringens mantra om att det ska löna sig att jobba används också här som det grundläggande temat. Men är det någon i Sverige som blir sjuk frivilligt, eller arbetslös för den delen.

Varför göra livet ännu värre för människor som blir sjuka?

Varför gör tillvaron ännu värre för de människor som nu tvingas bort från sina arbetsplatser? Har dessa människor det inte tillräckligt besvärligt.

Jag är ledsen Fredrik Reinfeldt, men det finns bara en förklaring, var ska du annars ta pengarna ifrån till skattesänkningarna för de allra rikaste i samhället.

Det vore mer ärligt att stå för detta. Stå för att ni har en annan människosyn som bygger på att de starkaste ska gynnas samtidigt som arbetslösa och sjuka ska betala. Stå för att omorientering och kostnadsförskjutningar är klasspolitik!

Vi tycker det är kass politik!

Och, kongressombud, varför ska pensionärerna betala för Reinfeldts skattesänkningar? Det räcker inte med dagens besked om 1000 kronor mer om året. Ge oss ett svar, varför ska Sveriges pensionärer straffas?

Regeringen vann valet 2006 med en retorik som handlade om välfärd, jobben och den svenska modellen. Vi sa då att syftet med deras politik var något helt annat. Många beskyllde oss då för att fara med osanning och att vi bara ägnade oss åt falsk propaganda. Nu står det klart för alla att valrörelsen 2006 var en hämningslös utsvävning i vackra ord från den borgerliga alliansens sida. Nu har vi facit!

Reinfeldt, sluta snacka bullshit om valfrihet – tillgänglighet och kvalitet.

Du och din moderatledda systemskiftesregering är vinstintressenas regering, som genomför systemskifte och klasspolitik på område efter område.

”There is no such thing as society”, sa en gång nyliberalismens första dam i Storbritannien, Margret Thatcher. Tron på att samhället egentligen inte behövs, borde ha tappat något av sin charm efter finanskrisen, men icke!

Thatchers ideologiska arv bärs nu vidare av Åsa Torstensson, centerpartist och minister i systemskiftesregeringen Reinfeldt. Kollektiva nyttigheter och samhällsfunktioner ska säljas ut eller konkurrensutsättas, ju snabbare och hafsigare desto bättre.

Låt mig ge några exempel på det som är genomfört eller ligger i pipelinen:

- Bolagisering av Banverket produktion
- Bolagisering av Vägverket Produktion, Svevia
- Konkurrensutsättning av sjöfartsverkets Lotsverksamhet
- Privatisering av bilprovningen
- Avskaffandet av SJs monopol, eller berättelsen om hur jag nådde ända fram del två av Jan Brandborn, innebär en total avreglering av persontrafiken på järnvägen genom att plocka av SJ sina trafikeringsrättigheter.
- Och som grädde på moset en snabbutredning om en ny kollektivtrafiklag som syftar till att avskaffa länstrafikens monopol på kollektivtrafiken.

Utredningen är dessutom ett trendbrott i utrednings Sveriges historia, aldrig, aldrig tidigare har ett så'n t hafsverk presenterats. Förslaget landar i en total marknadsöppning av kollektivtrafiken.

Utredningens överdrivna tro på marknaden döljs bakom förförande ord som "kvalitet", "tillgänglighet" och "resenären i centrum". Låt mig citera ett stycke från utredningen "Nya produkter och tjänster inom kollektivtrafiken och en ökad valfrihet för resenärerna kommer att attrahera fler resenärer till kollektivtrafiken. Om färre väljer bilen ger det samhällsekonomiska positiva konsekvenser"

Och hör nu här "Om däremot gående eller cyklister väljer kollektivtrafiken är det inte säkert att det medför någon samhällsekonomisk vinst" Man blir djupt imponerad. Ideologisk floskelnivå är vad det är och det genomsyrar hela utredningen.

Och, kamrater, trots att klimatfrågorna de senaste året stått högt upp på dagordningen är det häpnadsväckande att ingen miljökonsekvensanalys finns framtagen.

Av alla de här redovisade "Torstenssonska" aktiviteterna kan man klart slå fast att det gemensamma målet är att vinstintressena ska ta över samhällsintressena.

En påminnelse om att konkurrens och avreglering kan vara ett hinder för ett långsiktigt klimattänkande kom nyligen i en avhandling. Där påvisas att avregleringen av elmarknaden inte bara har lett till högre priser, den har också minskat drivkrafterna till att göra långsiktiga investeringar i elproduktionen, trots att många anläggningar är föråldrade och en omställning bort från fossila bränslen är nödvändig.

Slutsatsen ligger nära till hands, kortsiktigt marknadstänkande försvårar omställningen till ett hållbart samhälle. Och, Margret Thatcher hade fel. Aldrig har kraven på mer marknad känts så fundamentalistiska som idag. Sällan har vi som nu kunnat se det skriande behovet av ett starkt och ingripande samhälle, bl.a. för att hävda en bra kollektivtrafik och långsiktiga klimatmål.

Borde det inte vara tid för eftertanke, att stanna upp och summera utfallet?

Och Åsa Torstensson, ta en time out på livstid!!!

Kamrater, det enda positiva som hänt under systemskiftesregeringens tid inom det näringspolitiska området är fusionen mellan svenska och danska posten. Vi tror på fusionen, att detta är bra för våra medlemmar och att det stärker Postens möjligheter att klara samhällsuppdraget. Det blir en helstatlig

koncern, med svenska och danska folket som ägare. Detta borde innebära att den tidigare diskussionen kring en eventuell börsintroduktion läggs på is, vilket är bra.

Kongressombud!!! Nu har jag talat om systemskiftesregeringen Reinfeldt, högerns operativa enhet. Nu tänker jag gå över till de stora grabbarna, de som kör med raka rör, systemskiftets visionärer som sitter borta på Storgatan här i Stockholm, jag talar om Urban och Stefan, firma Bäckström och Fölster på Svenskt Näringsliv. Det är dom som bland annat beskyller finansminister Borg för att vara sosse och bidragsminister, att placera dessa herrar på den politiska skalan är inte svårt, de hänger längst ut på högerkanten. Sen är det fritt fall.

Kamrater! Vi fick svart på vitt när vi satt i förhandlingar med dom om ett nytt Huvudavtal i våras. Förhandlingarna havererade och Svensk Näringsliv beslutade att avbryta förhandlingarna.

Urban, trodde du själv på dina förslag, eller var det så att du tog en liten omväg för att sedan ställa krav på regeringen om ett systemskifte på arbetsmarknaden,

Nästan dagligen kan vi på Svenskt Näringslivs anslagstavla, Dagens Industris debattsida, läsa om jakten på Lagen om anställningsskydd och eftersom jag inte

för en sekund tror att Svenskt Näringsliv lagt sina förslagen åt sidan, finns det all anledning att friska upp minnet.

Kamrater! Det skulle i praktiken bli helt omöjligt att vidta en sympatiåtgärd, varför ska man förlänga tidsfristen för rätten att skjuta upp ett varsel från 14 till 21 dagar? Varför ska vi betala 10 miljoner i skadestånd om vi inte rättar oss efter huvudavtalsnämndens prövning av god sed och varför ska den enskilde medlemmen dessutom betala ett skadestånd?

Ta sedan LAS-frågan, om man går in i förhandlingar om ett lokalt omställningsavtal som bygger på en avtalsturlista och inte kommer överens, varför ska då arbetsgivaren bestämma vem som ska sägas upp?

Arbetsgivarnas krav vilade på kvicksand. Sverige har minst strejkdagar jämfört med de länder som tillåter fria fackföreningar. Sverige har Europas mest flexibla anställningsskyddslagstiftning.

När Svenskt Näringslivs ordförande Signhild Arnegårds kommenterar de avbrutna förhandlingarna med orden ”Till sist var makten viktigast för facket” undrar man vilken planet hon befinner sig på. Enligt alla uppgifter som finns tillgängliga var det Svenskt Näringsliv som bröt förhandlingarna därför att de

inte fick tillräckligt med makt över arbetsmarknaden. Den makt som finns i Signhild Arnegårds värld ligger närmare diktatur än medinflytande och demokrati. Eller som Anders Borg uttrycker det, citat: ”Svenskt Näringsliv har utvecklats till ett särintresse för de allra rikaste i samhället.” Verkligheten är inte som den ska vara. Jag trodde aldrig att jag skulle citera en moderat finansminister med kommentaren, jag kunde inte sagt det bättre själv.

2010 är ett valår, men 2010 är också ett avtalsår. Så gott som hela arbetsmarknaden ska teckna nya avtal. Tillsammans med våra kamrater inom LO är vi nu inne i ett intensivt skede i förberedelsearbetet inför 2010 års avtalsrörelse. Avtalskonferenser genomförs över hela landet och i avtalssekreterargruppen och i LO-styrelsen pågår diskussionerna om samordningsfrågor, lägslöner och kvinnopotter.

Våra krav som vi diskuterar handlar om:

- Att löneskillnaderna mellan kvinno- och mansdominerade yrken tydligt ska minska
- Vi måste stärka kollektivavtalens ställning på arbetsmarknaden för att minska risken för lönekonkurrens. Vi måste säkerställa en mer rättvis fördelning genom ett extra påslag på avtalens lägsta löner.

- Alla anställda ska garanteras en real lönehöjning, detta gäller både avtalslöner och i lönerevisioner.
- Avtalen ska innehålla regler som stärker medlemmarnas rätt till heltid.
- Ungdomarnas ställning på arbetsmarknaden måste stärkas.
- Avtalen måste innehålla regler som förstärker våra medlemmars rätt till tillsvidareanställning och motverkar ett slentrianmässigt användande av visstidsanställningar.
- Avtalen måste innehålla regler som stärker det fackliga inflytandet vid inhyrning av personal och som begränsar arbetsgivarens möjlighet att använda inhyrd arbetskraft istället för personer som har företrädesrätt till ny anställning.

Vi ser redan nu hur man positionerar sig från Svenskt Näringsliv. Upptakten var Almedalsveckan i somras där flera Arbetsgivarorganisationer hade seminarier på temat, lokal lönebildning eller ”nollavtal”.

I dagens utgåva av Svenska Dagbladet går sju arbetsgivar direktörer under rubriken ”Ansvarsfulla parter kan rädda jobben” till storms mot kollektivavtalen. Bland undertecknarna av debattartikeln finns föga förvånande Bo Antonio, Peter Jeppsson och Jonas Milton.

De skriver. ”Det finns alltså inget stöd för en konservativ facklig retorik, rigida kollektivavtal eller centralstyrd lönepolitik som inte tar hänsyn till företagens och individernas förutsättningar”, vidare står det att läsa ”Centralt fastställda löneökningar har främst effekten att bestämma hur många som ska bli arbetslösa”

Kamrater ett frontalangrepp på den fackliga rörelsen!!

Jonas Milton, VD för Almega, en trevlig och timid herre, som nu plötsligt satsat allt på ett kort för att göra karriär som arbetsmarknadens värsting huligan. Den högste företrädaren för vår största motpart säger i en interjuv i LO-Tidningen.

”Alla har rätt till lön, men inte till löneutveckling. Får man inga löneökningar kanske det är en signal om att man ska byta jobb eller bransch.”

Men det är inte bara lönenivåerna som ska bort ur avtalen, enligt Milton. Även de allmänna villkoren måste anpassas efter branscher och företag.

”Vi vill ha bort de rigida bestämmelserna om arbetstid, anställningsformer och turordning vid uppsägning, fortsätter Jonas Milton.”

Milton vill inte ha några konflikter, men vad tror han egentligen. Hur ska vi kunna hitta en lösning i nästa års avtalsrörelse med honom.

Han vill inte ha några centrala kollektivavtal, SEKO vill stärka dem.

Han vill inte ge någon garanti för löneökning, SEKO kräver reallöneökningar för alla.

Han vill avskaffa regler om arbetstid, anställningsformer och turordning. SEKO vill stärka reglerna.

Redan innan kraven har fastställts är klyftan mellan parterna avgrundsdjup.

Att här från talarstolen proklamera konflikt 2010 tänker jag inte göra, däremot ställer jag mig frågan, hur ska det kunna undvikas.

Kamrater, Under de senaste åren har fyra domar i EG-domstolen inneburit stora utmaningar för den Europeiska Fackföreningsrörelsen.

Jag talar om Viking, Laval, Ruffert och Luxembourg domarna

Dessa domar väcker frågor om i vilken utsträckning fackförbunden kan vidta stridsåtgärder för att skydda löner och villkor i kollektivavtalen.

Dessa domar sätter också fokus på de brister som utstationerings-direktivet har.

Domstolens utslag ställer löntagare mot löntagare i Europa och företagens fria rörlighet blir ett instrument för löne och villkorskonkurrens på de nationella marknaderna. Domstolen har skapat en obalans mellan EU:s sociala och ekonomiska dimension.

När lågkonjunkturen, som en följd av turbokapitalismens härdsmläta, fått fäste har vi sett flera exempel på de svårigheter och stora problem som den Europeiska fackföreningsrörelsen ställs inför när den vidtar åtgärder för att försvara medlemmarnas löner och villkor.

Kamrater!! Det sista vi behöver är en europeisk rättspraxis som förhindrar det fackliga arbetet och ger regeringar och arbetsgivare mer utrymme för antifackliga åtgärder och hot om skadestånd och rättsliga åtgärder.

I Viking och Laval domarna utvecklar EG-domstolen ett resonemang om proportionalitet vid stridsåtgärder. Detta bekräftar, i och för sig, rätten till stridsåtgärder. Men! det ställer också krav på, vad som kan vara motiverat och

på vad som kan anses vara proportionellt, för att en stridsåtgärd ska kunna genomföras. Detta öppnar dörren på vid gavel för ett intervenerande i alla former av stridsåtgärder.

Vi måste tillsammans agera för att förhindra löne och villkorskonkurrens. Denna konkurrens leder till ekonomiska, politiska och sociala spänningar.

Utstationeringsdirektivet måste ändras, men det krävs också att det sociala protokollet till fördraget som utvecklats av Europafacket, antas. Vi ger vårt stöd till Europafackets krav på ett socialt protokoll. Detta ska hävda rätten för fackliga företrädare att organisera sig, förhandla och ta till stridsåtgärder för att garantera rättvisa på arbetsplatserna.

Vi stöder Europafackets krav på en omarbetning av utstationeringsdirektivet, så att det är möjligt att uppnå rättvisa löner och villkor för utstationerade arbetstagare och inte bara minimivillkor.

Det innebär också att ILO:s konvention 94, om krav på sociala kontrakt vid upphandlingar, förs in i upphandlingsdirektivet. Kamrater det här innebär också att fackföreningsrörelsen måste gå på offensiven, arbeta ännu hårdare för att skydda löner och villkor för sina medlemmar, inte minst när det gäller

gränsöverskridande arbete. Därför måste också samarbetet i gränsöverskridande frågor mellan Europafederationerna och dess medlemsförbund stärkas.

Vi står för lika behandling av alla arbetstagare, oavsett var du kommer ifrån. I de nämnda EG domarna kan vi konstatera att likabehandling av arbetstagare inte är en prioriterad fråga för EG-domstolen. I stället prioriterar de dom som står för illa behandling av arbetstagare och gynnar de som vill smyga sig undan kollektivavtal och socialt ansvar.

Kamrater! De fackliga rättigheterna ska ha minst samma kraft och betydelse som unionens fyra friheter!

Kamrater!! Grundläggande fackliga rättigheter ska inte underordnas den fria rörligheten.

Kongressombud, Förra året drog vi igång kampanjen ”Den svenska modellen 2.0.” Det är också temat för vår kongress. Vi kallar den så för att vi anser att det är dags för en uppgradering av den svenska modellen. Inom SEKO vill vi istället utveckla den framgång som den svenska modellen har fött, inte avveckla den. Den svenska modellen har visat sig vara ett framgångsrikt koncept på att social

rättvisa och ekonomisk effektivitet går att förena. Det är en modell som skapat både ökad jämlikhet och social utveckling.

Men vi lever i en föränderlig värld. Politiska beslut kan snabbt förändra förutsättningarna för såväl den generella välfärden, kollektivavtalen och möjligheterna för fackföreningsrörelsens medlemmar.

Detta ställer högre krav på oss som fackförbund. Vi måste bli ännu bättre i vårt fackliga arbete. Vi kan inte leva på våra historiska segrar och vår historiskt höga organisationsgrad. Vi måste blicka framåt, hitta nya lösningar på framtidens problem och våga förändra. Samtidigt måste vi vårda vår själ, vår idé och vår vision. Vi måste tydligare ägna oss åt de frågor som våra medlemmar kräver att vi ska jobba med, vårt kärnuppdrag.

Organisera, förhandla, teckna och upprätthålla kollektivavtal, att aktivt arbeta med att förbättra arbetsmiljön, är vårt grunduppdrag. Samtidigt måste vi arbeta med näringspolitiken, eftersom våra branscher i så hög utsträckning påverkas av politiska beslut. Detta ställer också krav på en stark facklig-politisk samverkan. För att kunna uppnå de fackliga mål som vi sätter upp krävs också att vi bildar opinion och utbildar våra medlemmar och förtroendevalda. Och i den globaliserade värld vi lever i krävs också ett fackligt arbete över nationsgränserna.

Kamrater!

- Organisera och rekrytera medlemmar
- Träffa och upprätthålla kollektivavtal
- Näringspolitisk verksamhet och branschfrågor
- Arbetsmiljö

Det här är grunden i vision 2010, det har också varit utgångspunkten när vi i förbundsstyrelsen har diskuterat oss fram till det slutgiltiga stadgeförslaget som vi ska behandla och besluta om här på kongressen. Grunderna i vision 2010 ligger fast, det är basen för vår organisation, stadgarna är regelverket hur vi förhåller oss och hur vi förfar med diverse frågor och hur vi garanterar demokratin. Stadgeförslaget bygger på ett ömsesidigt förtroende, de ger inte svar på alla frågor, inte minst de organisatoriska. Så ska det också vara, en organisation måste alltid vara föränderlig, och den lokala fackliga organisationen måste ha ett utrymme att hitta den bästa och den mest optimala lösningen för att vidmakthålla förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare ute på våra arbetsplatser.

När jag och mina kamrater i VU och styrelsen har varit ute på olika möten i organisationen har vi känt en stark vilja att hitta lösningar. Jag är övertygad om

att när vi skiljs här på torsdag har vi nya stadgar med oss i bagaget som ett bra verktyg i vårt fortsatta arbete i vår organisation

Tyvärn räcker det inte med att vi finslipar organisationen. Inte heller är det tillräckligt med alla andra åtgärder vi faktiskt vidtagit för att komma tillrätta med ekonomin. Vi måste höja våra medlemsavgifter också. Annars kommer vi aldrig att klara av målet – en ekonomi i balans. Vi kommer inte heller att kunna leverera godtagbara resultat utifrån våra övergripande mål

Organisera, teckna kollektivavtal, branschbevakning och arbetsmiljö.

Men 6F då? Är inte det lösningen på dom ekonomiska problemen? undrar någon. På kort sikt är svaret nej, vi måste fixa ekonomin själva. I ett längre perspektiv är jag övertygad om att det finns samordningsfördelar som har en positiv effekt på ekonomin, dessa ska självfallet utnyttjas.

6F är ett samarbete som först och främst handlar om att stärka positionen på arbetsmarknaden och i samhället. På torsdag kommer Hans Tilly, Hans Öhlund, Lars Lindgren, Lars-Åke Lundin och Jonas Wallin, ordföringarna i Byggnads, Fastighets, Transport, Målarna och Elektrikern, hit. Vi ska då ha ett samtal om 6F här uppe på podiet, vi ska också skriva under ett dokument om vårt samarbete.

Kongressombud!!! Organiserar, **Vi måste värva fler medlemmar!** Vi måste vårda och behålla dom medlemmar vi en gång värvat. Vi måste finnas där medlemmarna är. Inga hemsidor och maillistor i världen kan ersätta det personliga samtalet. Vår närvaro på arbetsplatsen är den bästa sättet att visa facklig närvaro, ett ansikte som du kan ställa dina frågor till, få hjälp och råd. Vi har i många år sagt att vi ska vara medlemsnära, låt oss bli kända för att vi är det medlemsnära facket.

Teckna och upprätthålla kollektivavtal är vår andra huvuduppgift. Genom kollektivavtalet lovar vi varandra att inte konkurrera med varandra och sälja vårt arbete för en lägre summa pengar än den som finns angiven i kollektivavtalet. Vi ska också komma ihåg att våra avtal ska vara lika för alla och att hela förhandlingsverksamheten måste genomsyras av principen allas lika värde. Det gäller mångfaldsfrågor, jämställdhetsfrågor och HBT-frågor. Det är i förhandlingsarbetet vi kan åstadkomma störst förändring. Det är oacceptabelt att det förekommer diskriminering i arbetslivet, och jag är dessvärre övertygad om att det är värre än många tror. Människor med annan etnisk bakgrund än den många av oss har, de har svårare att få jobb. Män tjänar mer än kvinnor och HBT-personer trakasseras. Vi måste åstadkomma förändringar i dessa frågor, positionerna måste flyttas fram, detta måste prioriteras i förhandlingsarbetet.

Av en del motioner till kongressen uttolkar vi en oro i organisationen att de här frågorna ska hamna i skymundan. Ni ska veta, att det råder inget tvivel om vår vilja, det är prioriterade frågor. Vi ska arbeta vidare med attityder och fördomar, inte minst i vår egen organisation.

Arbetsmiljön är en avgörande fråga för våra medlemmar. I våra undersökningar klassar våra medlemmar denna fråga lika högt som lön och anställningsvillkor. Och det är inte särskilt konstigt. Många av våra medlemmar arbetar i väldigt utsatta branscher. Vi har under våren genomfört tre stora arbetsmiljöundersökningar inom väg- och ban, spårtrafiken och kriminalvården. Resultaten är nedslående. Det finns allvarliga brister i säkerheten och hoten och våldet ökar. Stora medlemsgrupper känner till och med rädsla över att gå till sitt jobb, helt oacceptabelt. Till detta ska läggas bristerna i det systematiska arbetsmiljöarbetet. Regeringen gör det inte heller enklare genom att dra ned på resurserna till den verksamhet som är kopplad till arbetsmiljöarbetet, men företagen och arbetsgivarna bär också ett tungt ansvar. Kamrater!!! Vi kommer att fortsätta kämpa för våra medlemmars arbetsmiljö.

Kamrater!! Ska vi bli framgångsrika i de näringspolitiska frågorna måste vi också ha en politisk majoritet i Sverige, som lyssnar, som är beredda att samarbeta. För att få en regering som lyssnar och samarbetar krävs en väl utbyggd och trimmad facklig politisk samverkan. Vi har den, genom vårt

engagemang i samhällsbyggarna. Vi har ett år på oss, den facklig/politiska organisationen finslipas nu för att vara redo att köra igång en valrörelse, där var och en av oss har en skyldighet att ställa upp. Se det som ett samhällskontrakt, vi måste hjälpa Sverige ur den politiska krisen, Vi ska vinna valet 2010.

Kamrater, Vi har haft som tradition att bjuda in Statsministern till våra kongresser. När vi hade vår förra kongress, dagarna efter valet 2006, hamnade vi i lite bryderier. Vi bestämde oss för att bryta traditionen och gjorde något otraditionellt. Vi bjöd in den blivande statsministern. Nu kom han inte och vi var inte ledsna för det. På denna kongress gör vi samma sak, vi bjuder in Sveriges blivande statsminister.

Kamrater, Mona kommer på onsdag kl 11. Med tanke på att det var tunt med ministrar på förra kongressen så ska vi råda bot på detta under dessa kongressdagar. Vi har också bjudit in ledarna för de andra två partierna som kommer att vara med och bilda Sveriges nya regering 2010, det är vår medlem Lasse Ohly från (V), och det är Maria Wetterstrand från (MP).

Kongressombud, kamrater!! Den kommande kongressperioden kommer att bli spännande och avgörande på många sätt. Och för att använda avtalstermer kan

man med fog påstå att det kommer att bli framtungt, när det gäller spänning, 2010 kommer att bli dramatiskt, och ett märke i den Svenska historien .

Då avgörs frågan vilket förhandlingssystem vi ska ha, lokalt eller centralt. Då avgörs frågan vilket samhälle vi ska ha.

Vi har ett riksdagsval om nästan på dagen ett år. Det valet ska vi se till att vinna!

Kamrater!!!! Jag är övertygad om att vi kommer att klara det, tillsammans, kan vi flytta berg.

- Då kan vi också flytta på usla arbetsgivarkrav!!
- Då kan vi också flytta på en usel moderatregering!!

Jag hoppas det ska bli intressanta dagar här på kongressen, än en gång, hjärtligt välkomna!!